

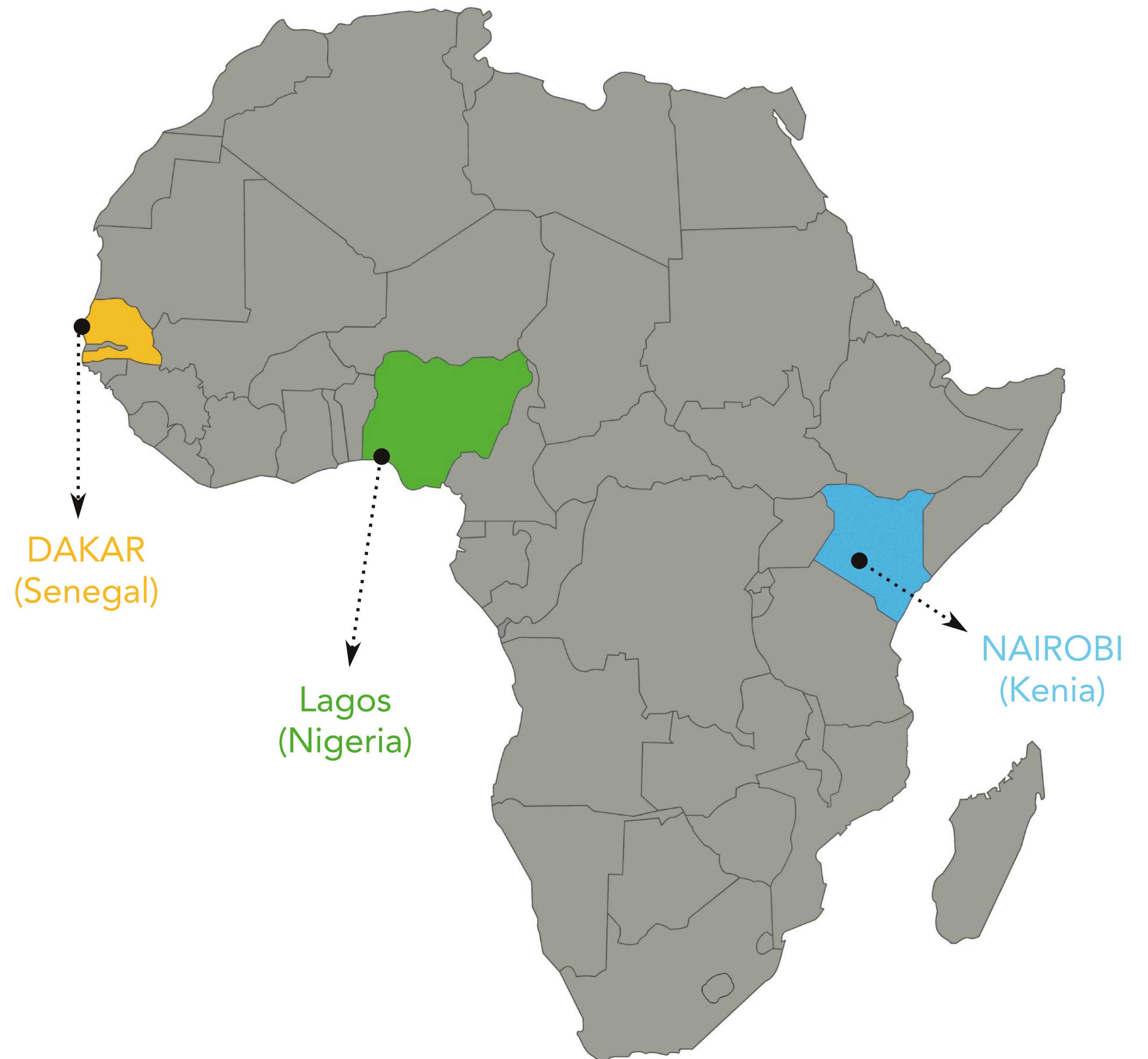
MIASTA KONTRASTÓW

Wystawa dotyczy trzech afrykańskich miast - Nairobi, Dakaru i Lagos - na podstawie których pragniemy ukazać panujące w nich kontrasty społeczne, trendy gospodarcze oraz różnorodność architektoniczną. Przestrzeń miejska w afrykańskich krajach bardzo często zawiera w sobie wiele skrajności. Wynika to między innymi z przeszłości kolonialnej, nierówności społecznych oraz wysokiego tempa urbanizacji. Każde z zaprezentowanych na wystawie miast boryka się z innymi problemami na gruncie lokalnym. To co je łączy, to panujące w nich kontrasty - dzielnice biedy graniczące z centrami biznesowymi, kolonialne budynki sąsiadujące z nowoczesnymi biurowcami, luksusowe wille nieopodal domów w których brakuje podstawowej infrastruktury sanitarnej. Nairobi - stolica Kenii - to polityczne, gospodarcze i kulturowe serce Afryki Wschodniej. Znajdują się tutaj liczne siedziby organizacji regionalnych i międzynarodowych, centra konferencyjne i oddziały banków. Stolica Senegalu - Dakar - to miasto portowe, położone na Półwyspie Zielonego Przylądka. Strategiczna lokalizacja geograficzna sprawiła, że Dakar już od czasów kolonialnych odgrywał rolę głównego portu w regionie. Lagos pełniło funkcję stolicy Nigerii aż do 1991 roku, wówczas przeniesiono ją do Abudży. Mimo tego Lagos pozostało nigeryjskim centrum gospodarczym. Jest to najludniejsze miasto Afryki, które rozwija się w niezwykle szybkim tempie.

Wystawa jest częścią międzynarodowego projektu edukacyjnego BUILD Solid Ground, realizowanego w Polsce przez Habitat for Humanity Polska we współpracy z Fundacją „Kultury Świata”, Centrum Edukacji Obywatelskiej oraz Fundacją Inna Przestrzeń. Celem projektu jest podniesienie świadomości i wiedzy Polaków na temat wyzwań globalnego mieszkalnictwa, a także - poprzez ukazanie współzależności pomiędzy rozwojem lokalnym a rozwojem krajów Globalnego Południa - zachęcenie ich do osobistego zaangażowania się w realizację Celów Zrównoważonego Rozwoju.

Projekt finansowany ze środków Unii Europejskiej. Jest częścią Solid Ground, międzynarodowej kampanii rzeczniczej Habitat for Humanity, której celem jest poprawa dostępu do ziemi jako krok do uzyskania godnego miejsca do życia.

This project is funded by the European Union. It is part of Solid Ground, Habitat for Humanity's global advocacy campaign for access to land for decent shelter.

This project is funded by
the European Union

NAIROBI

Stolica Afryki Wschodniej

This project is funded by
the European Union

By Ninara (Flickr: Y1A0811 Nairobi, Kenya) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Nairobi jest nie tylko głównym ośrodkiem polityczno-gospodarczym kraju - pełni także rolę kluczowego miasta na mapie całej Afryki Wschodniej. Stolica nieustannie przyciąga nowych inwestorów, centralna dzielnica biznesowa wciąż się rozrasta, a globalne korporacje zakładają w Nairobi swoje biura odpowiedzialne za rynki wschodnioafrykańskie. Strategiczną rolę miasta potwierdza również fakt, iż Nairobi jest siedzibą wielu organizacji o znaczeniu regionalnym i międzynarodowym. W 1996 roku założono tutaj jedno z czterech głównych Biur Narodów Zjednoczonych - pozostałe siedziby ONZ znajdują się w Nowym Jorku, Genewie i w Wiedniu. Dyplomaci, pracownicy ambasad i organizacji międzynarodowych jako miejsce zamieszkania wybierają najczęściej dzielnicę Gigiri, znajdującą się na przedmieściach Nairobi. Dwie inne dzielnice zamieszkiwane przez Europejczyków oraz bogatych Kenijczyków to Karen i Langata. To właśnie w tych ekskluzywnych zakątkach miasta znajdują się kluby golfowe, prywatne szpitale, szkoły międzynarodowe, luksusowe restauracje i nowoczesne sklepy. Wysokie mury okalają przepiękne wille z basenami i rozległymi ogrodami.

NAIROBI Kibera

This project is funded by the European Union

By Monika Sobieraj, Panorama Chocolate City.

Kibera to największy slums stolicy Kenii - Nairobi, zamieszkiwany przez około 250 tysięcy osób, którego powierzchnia wynosi około 2,5 km². Ze względu na kolor rdzawej blachy falistej pokrywającej dachy niewielkich domów, mieszkańcy określają ten teren mianem „chocolate city” czyli „czekoladowe miasto”. W przeciwieństwie do typowych slumsów położonych najczęściej na obrzeżach miast, Kibera znajduje się zaledwie kilka kilometrów od ścisłego centrum stolicy. Domy zazwyczaj posiadają powierzchnię zaledwie kilku metrów kwadratowych. Większość mieszkańców żyje poniżej granicy ubóstwa, bez dostępu do podstawowych środków sanitarnych, elektryczności i bieżącej wody. Korzystanie z opieki medycznej czy opłacenie pełnej edukacji dla dzieci to przywilej dostępny tylko dla nielicznych. Kibera to nie tylko wszechobecne góry rozkładających się śmieci, skrajna bieda i rozprzestrzeniający się wirus HIV. Jest to zbyt uproszczony i krzywdzący obraz slumsu. Mimo trudnych warunków życia, mieszkańcy Kibery wiodą normalne życie - zakładają małe sklepiki, prowadzą lokalne restauracje, otwierają salony fryzjerskie, znajdują pracę poza granicami slumsu. Dzieci oddawane są do żłobków, młodzież gra w piłkę, a w niedziele całe rodziny udają się do pobliskich kościołów. Dla wielu osób Kibera jest jedynie przystankiem na drodze do awansu społeczno-ekonomicznego.

NAIROBI Uhuru Park

This project is funded by the European Union

By Jennifer Wu (Flickr: Uhuru Park) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Uhuru Park to najbardziej znany park miejski w Nairobi, który dzięki rozległym i atrakcyjnym terenom zielonym pozwala mieszkańcom odpocząć od zgiełku i hałasu stolicy. W języku swahili słowo „uhuru” oznacza „wolność”. Park tętni życiem szczególnie podczas dni wolnych od pracy, gdy Kenijczycy przychodzą tu całymi rodzinami na spacer, pikniki lub przejażdżki łódką po sztucznym jeziorze. Jest on także symbolicznym miejscem celebracji świąt narodowych, spotkań religijnych, organizacji wieców politycznych oraz strajków czy protestów społecznych. Uhuru Park został oddany do użytku pod koniec lat 60, za czasów rządów pierwszego prezydenta Kenii - Jomo Kenyatty. W 1989 roku stworzono plany przerobienia parku na olbrzymi kompleks handlowo-biznesowy. Dzięki intensywnym protestom zainicjowanym przez kenijską aktywistkę, działaczkę społeczno-ekologiczną i laureatkę Pokojowej Nagrody Nobla - Wangari Maathai, inwestorzy wycofali się z tego pomysłu, a park został przywrócony mieszkańcom Nairobi. Na początku lat 90, w jednym z zakątków parku, znanym od tamtej pory jako „Freedom corner”, odbył się strajk głodowy przeprowadzony przez matki więźniów politycznych przetrzymywanych przez ówczesnego prezydenta Daniela Moię.

Jednym z najbardziej widocznych wpływów panowania brytyjskiego w Kenii jest architektura kolonialna, która po dziś dzień wzbogaca miejski krajobraz Nairobi. Spacerując przez centrum miasta z łatwością dostrzeżemy kolonialne budynki sądów, bibliotek czy banków, kontrastujące z wysokimi, ciężkimi i nowoczesnymi wieżowcami, zbudowanymi już po uzyskaniu niepodległości. Jednym z głównych zabytków architektury kolonialnej jest widoczny na zdjęciu Ratusz Miejski wzniesiony w 1934 roku. Na szczycie listy okazałych zabytków architektonicznych jest także Biblioteka Mc Millan, siedziba Kolei Kenijskich oraz Kenijskie Archiwum Narodowe, w którym znajdują się ogromne zbiory dokumentów i eksponatów przedstawiających bogatą kulturę i historię kraju. Głównymi znakami rozpoznawczymi tych budynków są m.in. masywne mury, atrakcyjne balustrady, trójkątne fronty oraz symetryczne fasady. Warto zauważyć, że oddziaływanie brytyjskich stylów architektonicznych widoczne jest nie tylko w budynkach użyteczności publicznej, ale również w posiadłościach prywatnych. Jedną z głównych atrakcji Nairobi jest zwiedzanie wnętrza kolonialnego domu Karen Blixen - duńskiej pisarki, autorki znanej książki pt. „Pożegnanie z Afryką”. Pisarka mieszkała tam w latach 1917-1931, prowadząc w Kenii plantację kawy.

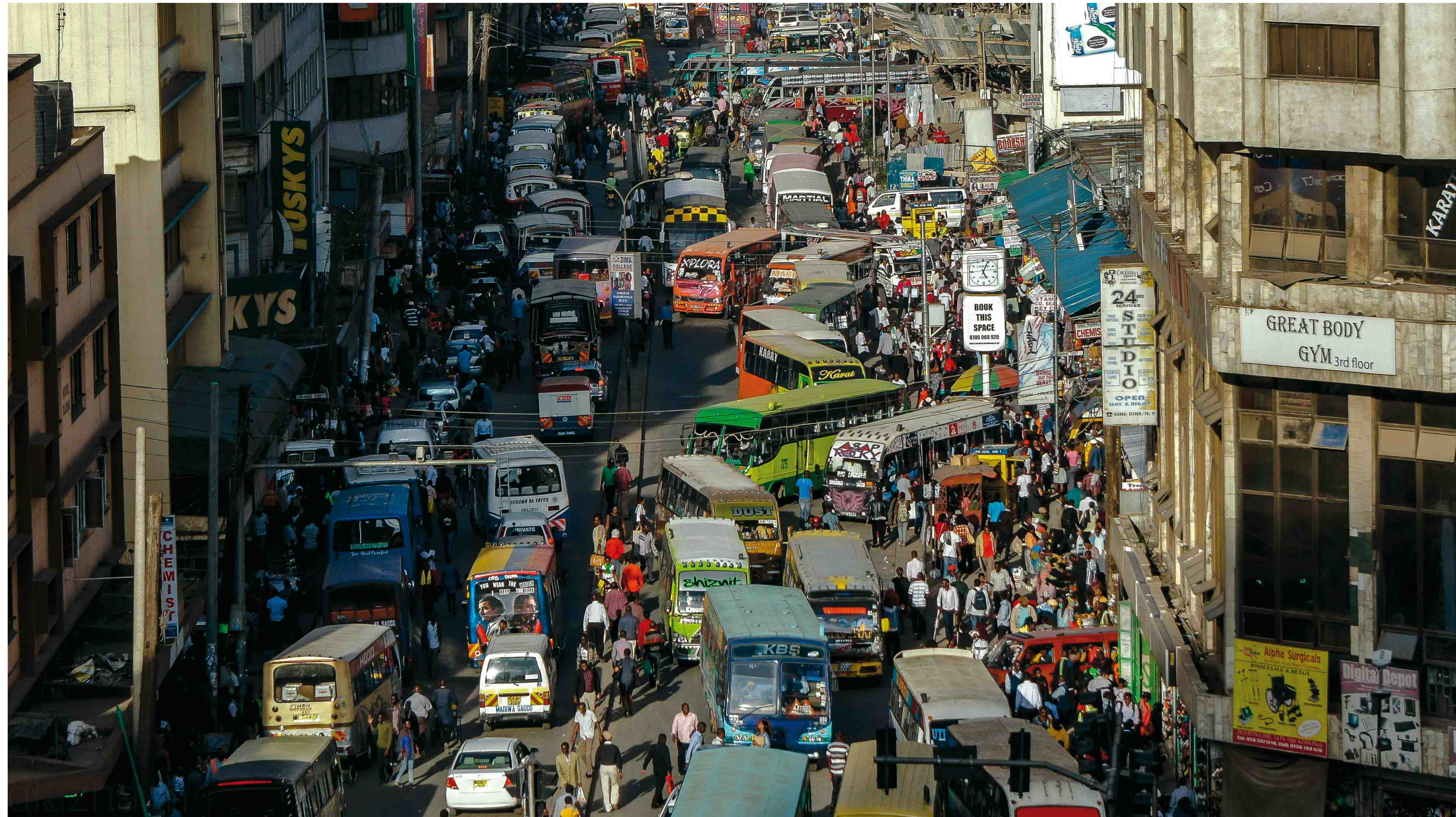

NAIROBI

Transport publiczny

This project is funded by the European Union

Głównym środkiem transportu publicznego w Nairobi są autobusy i minibusy zwane przez mieszkańców „matatu”. W stolicy mieszka około 4 milionów osób, a większość z nich korzysta z tych środków transportu każdego dnia, dojeżdżając do szkoły oraz pracy. Buses należą do prywatnych właścicieli, którzy uzyskali licencję i uiszcili odpowiednią opłatę. Właściciele sami wybierają trasy i ustalają ceny przejazdu. Najczęściej pojazdy te odjeżdżają ze stacji dopiero wtedy, gdy zbierze się odpowiednia liczba pasażerów. To, co wyróżnia busey w kenijskiej stolicy to przede wszystkim ich wielobarwna, ekstrawagancka stylistyka. Z zewnątrz przyciągające uwagę graffiti, zależne wyłącznie od woli artysty - na karoseriach można ujrzyć całe spektrum różnorodnych postaci począwszy od Jezusa, poprzez polityków, aż po znanych raperów. W środku telewizory plazmowe, plakaty, ledowe oświetlenie i grająca głośno muzyka, również trafiająca we wszelakie gusta - usłyszymy tam rytmiczne gospel na przemian z mocnym hip hopem. Od kilku lat Nairobi znajduje się w czołówce rankingu miast o największym natężeniu ruchu drogowego, a mieszkańcy spędzają w korkach średnio około godziny dziennie. Wzmógłony ruch drogowy w dramatyczny sposób wpływa także na poziom zanieczyszczenia powietrza, powodując liczne choroby układu oddechowego.

DAKAR

Urbanizacja

This project is funded by the European Union

By Jeff Attaway (Dakar, Senegal - Looking North) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Ze względu na strategiczne położenie geograficzne, już w czasach kolonialnych Dakar jako miasto portowe stanowił jeden z kluczowych punktów na mapie francuskiego imperium. Od tamtego czasu, stolica Senegal przyciąga liczne przedsiębiorstwa handlowe, które zakładają w Dakarze swoje filie. Miasto stanowi siedzibę wielu organizacji regionalnych, międzynarodowych i pozarządowych. W nadmorskim porcie stacjonuje także francuska marynarka wojenna. Przez wiele lat stolica kraju była punktem końcowym słynnego Rajdu Dakar, co znacząco wpłynęło na rozwój senegalskiej turystyki. Wyzwaniem dla władz miasta jest z kolei wysokie tempo urbanizacji. Obecnie co drugi mieszkaniec Senegal żyje na obszarze miejskim, z kolei połowa populacji miejskiej to mieszkańcy Dakaru. Oznacza to, że w stolicy żyje ponad 3 miliony osób (jedna czwarta całego kraju), a liczba ta stale rośnie. Zdecydowana większość inwestycji publicznych i prywatnych realizowana jest w Dakarze, co dodatkowo pogłębia dysproporcje pomiędzy stolicą a pozostałymi obszarami kraju. Nie nadążając za tempem urbanizacji, miasto boryka się z problemem niedoboru mieszkań, nielegalnym budownictwem, brakiem odpowiedniej infrastruktury sanitarnej i trudnościami związanymi z ruchem drogowym.

DAKAR

Problem dzieci ulicy

By Annabel Symington (Children looking through a taxi window in Senegal) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Jednym z najtrudniejszych problemów, z jakim od lat boryka się senegalska stolica jest tzw. kwestia dzieci ulicy. Zgodnie z szacunkami organizacji Human Rights Watch, ponad 30 tysięcy chłopców jest zmuszanych do żebrania na ulicach Dakaru. Dzieci te pochodzą z ubogich, wielodzietnych rodzin, mieszkających zazwyczaj na terenach wiejskich. Rodzice wysyłają chłopców do znajdujących się w Dakarze szkół religijnych z internatem - nazywanych powszechnie „daarami” - by tam uczyli się czytania Koranu i mówienia po arabsku. Niestety olbrzymia część nauczycieli dopuszcza się skandalicznych nadużyć, zmuszając chłopców do żebrania na ulicach miasta. Każdego dnia muszą zebrać odpowiednią sumę pieniędzy, która przekazywana jest nauczycielowi. Dzieci te nazywane są w Senegalu „talibe”, niektóre z nich mają zaledwie po 5-10 lat. Całymi dniami krążą po ulicach Dakaru prosząc przechodniów o pieniądze, ubrania i jedzenie. Czasu na naukę pozostaje więc niewiele - studiują koran przed świtem lub po zmroku. Żyją w 20-40 osobowych grupach, śpią w jednym pomieszczeniu, w którym nierzadko brakuje toalety i bieżącej wody. Ich rodzice najczęściej nie zdają sobie nawet sprawy z niewolniczego systemu w jaki uwikłane są ich dzieci. Human Rights Watch udokumentowała przypadki bicia i wykorzystywania seksualnego chłopców. Prezydent Senegalu wielokrotnie potępiał to zjawisko, a w 2016 władze rozpoczęły program walki z przymusowym żebractwem nieletnich. Niestety pomimo wysiłków rządu, problem dzieci ulicy wciąż pozostaje nierozwiązany.

DAKAR Wyspa Gorée

This project is funded by the European Union

Niedaleko wybrzeża, zaledwie 3 km od portu w Dakarze, znajduje się niewielka, malownicza wyspa Gorée. Przez ponad 300 lat, od XVI do połowy XIX wieku był to największy ośrodek handlu niewolnikami u wybrzeży Afryki. Jednym z centralnych punktów wyspy jest zbudowany pod koniec XVIII wieku słynny Dom Niewolników, w którym znajdują się tzw. „drzwi bez powrotu”. Obecnie wyspa pełni rolę miejsca pamięci o nieludzkim cierpieniu jakiego doznali afrykańscy niewolnicy. Przechowywano ich w bezlitosnych warunkach - skuci łańcuchami czekali w ciemnych, ciasnych kwaterach, aż do momentu gdy zostali sprzedani i wywiezieni. Na przestrzeni wieków wyspą rządili początkowo Portugalczycy, potem Holendrzy, Anglicy i ostatecznie Francuzi, którzy w 1848 roku oficjalnie zniesli niewolnictwo w swoich koloniach. Wyspę wpisano na listę światowego dziedzictwa UNESCO, tym samym Gorée stało się jednym z kluczowych punktów na mapie turystycznej Senegalu. Przynębiające kwatery niewolników, symbolizujące tragiczny etap historii ludzkości, kontrastują z urokiem kolorowych, kolonialnych domów i spokojnej atmosfery tego miejsca, wypełnionej przez licznych artystów, malarzy i muzyków.

DAKAR

Pomnik afrykańskiego odrodzenia

This project is funded by the European Union

By Jeff Attaway (African Renaissance Monument) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Nad senegalską stolicą dominuje monumentalny Pomnik Afrykańskiego Odrodzenia. Został oficjalnie odsłonięty w 2010 roku, upamiętniając tym samym 50-tą rocznicę uzyskania niepodległości przez Senegal. Inwestycja ta była zainicjowana przez ówczesnego prezydenta Senegalu Abdoulaye'a Wade'a. Potężny pomnik ma niespełna 50m wysokości, jest zatem większy niż Statua Wolności w USA i pomnik Chrystusa w Rio de Janeiro. W założeniu ma on stanowić symbol wolności i wyzwolenia Afryki. Decyzja prezydenta o budowie pomnika spotkała się z falą krytyki ze strony obywateli. Wykute w brązie postacie muskularnego mężczyzny, skąpo ubranej kobiety i nagiego dziecka, budzą liczne kontrowersje muzułmańskiej społeczności, dla której pomnik jest sprzeczny z zasadami islamu, a przedstawione postacie w żaden sposób nie nawiązują do kultury afrykańskiej. Mieszkańcy Dakaru przywoływali tę inwestycję jako ewidentny przykład złego zarządzania funduszami publicznymi - budowa kosztowała bowiem 27 milionów dolarów, tymczasem niedoinwestowany system edukacji i opieki zdrowotnej znajdują się w kryzysie. Stolica od lat boryka się z wieloma trudnymi wyzwaniami sanitarnymi. Spora część mieszkańców nie posiada dostępu do kanalizacji i bieżącej wody. Najtrudniejsza sytuacja panuje na przedmieściach stolicy, gdzie zdecydowana większość ludności korzysta z tzw. latryn. Każdego roku w porze deszczowej stolica Senegalu walczy z dotkliwymi skutkami powodzi, które stanowią olbrzymie wyzwanie w szczególności dla najuboższych mieszkańców regionu.

DAKAR Topografia miasta

Dakar jest wielobarwnym miastem skrajności, gdzie nowoczesne apartamentowce sąsiadują z zaniedbanymi, kolonialnymi kamienicami. Luksusowe samochody pędzą przez nowo powstałe drogi, a tuż obok, brzegiem plaży przejeżdżają charakterystyczne wozy konne. W jednej dzielnicy turyści wypoczywają w eleganckich hotelach, tymczasem w innej części stolicy mieszkańcy nie mają dostępu do podstawowej infrastruktury sanitarnej. Topografia Dakaru odzwierciedla dawną wizję francuskiego rządu kolonialnego, zgodnie z którą asymilacja lokalnej ludności miała polegać na stworzeniu miasta stricte francuskiego. Jednocześnie jednak w 1914 roku wprowadzono swego rodzaju segregację przestrzenną - lokalna ludność została wysiedlona z głównej dzielnicy Plateau i przesiedlona do pobliskiej Médiny, między innymi ze względów higieniczno-zdrowotnych. Plateau od zawsze stanowiło serce stolicy - to właśnie tutaj znajdują się najważniejsze budynki administracji publicznej, liczne banki, przestrzenie biurowe, drogie hotele i restauracje. W tej historycznej i najlepiej rozwiniętej dzielnicy Dakaru mieszka także najwięcej Europejczyków. Z kolei Médina jest tętniącą afrykańskim życiem dzielnicą, zamieszkałą przez lokalną społeczność. Znajduje się tam wiele ciekawych zabytków i atrakcji turystycznych w tym m.in. słynny Wielki Meczet czy też rozległy targ Soubédioune.

LAGOS Populacja

This project is funded by the European Union

By satanoid (IMG_1062) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Lagos to potężna aglomeracja miejska, stanowiąca najbardziej zaludnione miasto nie tylko w samej Nigerii, ale także na całym kontynencie afrykańskim. Liczba ludności wzrasta w zatrważającym tempie: w 1950 roku mieszkało tam niespełna 300 tysięcy mieszkańców, w 2010 roku liczba ta wyniosła 14 milionów, natomiast w 2014 roku aż 21 milionów. Lagos dominuje zatem we wszelkich statystykach pod względem wielkości populacji, jednak określane jest też jako jedno z najgorszych miast do życia. Lagos cieszy się niechlubną reputacją jeśli chodzi o bezpieczeństwo - policja odnotowuje liczne przypadki kradzieży, napadów i porwań. Niewydolna infrastruktura miejska nie jest w stanie sprostać potrzebom tak licznej populacji. Na zakorkowanych ulicach panuje wszechobecny tłok i chaos. Dokuczliwym dla mieszkańców problemem są także częste przerwy w dostawie prądu. Władze miasta wdrażają obecnie 13-letni plan rozwoju, mający na celu zaspokojenie potrzeb mieszkańców, poprawę infrastruktury i zwiększenie dostępności usług socjalnych.

LAGOS Dawna stolica Nigerii

This project is funded by the European Union

By Jeremy Weate (Tinubu Square city scape) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Lagos początkowo powstało jako miasto portowe, w którym od XV wieku Portugalczycy handlowali niewolnikami, przyprawami i kością słoniową. Brytyjczycy, walcząc z transatlantyckim handlem niewolnikami, przejęli ten teren w połowie XIX wieku. W wyniku dalszej ekspansji na północ, w głąb lądu, Brytyjczycy tworzyli kolejne protektoraty. W 1914 roku połączono tereny znajdujące się pod ich panowaniem w jedną Kolonię i Protektorat Nigerii. Od tego momentu Lagos stało się oficjalnie stolicą kraju, aż do 1991 roku, gdy przeniesiono stolicę do Abudży. Decyzja ta była wywołana kilkoma czynnikami. Przede wszystkim Lagos było już w tamtym czasie miastem przeludnionym, a liczba mieszkańców wzrastała w niezwykle szybkim tempie. Ponadto, położona w centralnej części kraju Abudża, postrzegana była przez nigeryjskie władze jako grunt dużo bardziej neutralny pod względem religijnym, etnicznym i politycznym. Mimo przeniesienia stolicy w głąb lądu, Lagos pozostało gospodarczym centrum kraju. Miasto składa się z części lądowej i kilku wysp połączonych mostami, na których znajduje się główna dzielnica biznesowa, wysokie biurowce, ekskluzywne osiedla, siedziby banków, luksusowe hotele i rezydencje najbogatszych mieszkańców.

LAGOS Lider rozwoju gospodarczego

This project is funded by the European Union

By satanoid (IMG_0615) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

Lagos, jako jedno z najszybciej rozwijających się miast na świecie, określane jest często mianem stolicy afryki. Panujący w mieście duch przedsiębiorczości i innowacyjności sprawił, że Nigeria stała się największą gospodarką na kontynencie afrykańskim, wyprzedzając tym samym Republikę Południowej Afryki, która od lat dominowała na szczycie rankingu. Sukces ten wynika m.in. z faktu posiadania jednych z największych złóż ropy naftowej na świecie, a także rosnącej populacji kraju - liczba ludności w Nigerii jest czterokrotnie większa od populacji RPA. Lagos jest mekką wszystkich tych, którzy wierzą że sukces od zera do milionera na prawdę jest możliwy. Najbardziej ambitni, kreatywni i zaradni mieszkańcy potrafią wzbogacić się w bardzo szybkim tempie. Lagos słynie z dynamicznie rozwijającej się technologii oraz sprzyjającym warunkom dla rozwoju startupów. Dzięki wielu międzynarodowym firmom i lokalnym przedsiębiorstwom, Lagos stało się szansą dla tysięcy Nigeryjczyków poszukujących pracy. Wbrew pozorom sukces gospodarczy dawnej stolicy nie opiera się wyłącznie na wydobyciu ropy naftowej - prężnie rozwija się także sektor wytwórczy, transportowy, usługowy i budowlany.

LAGOS Slumsy

This project is funded by the European Union

By Stefan Magdalinski (IMG_4870) [CC BY 2.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/2.0/>)] via flickr.com

W Lagos znajdują się siedziby dużych korporacji międzynarodowych, oddziały banków i instytucji finansowych. W luksusowych willach i apartamentach mieszkają jedni z najbogatszych ludzi na kontynencie afrykańskim. Jednocześnie, w cieniu gospodarczego sukcesu metropolii, aż jedna piąta z 21 milionów mieszkańców miasta żyje w ubóstwie lub jest nim zagrożona. Wielu z nich żyje w slumsach, bez dostępu do bieżącej, czystej wody, elektryczności i podstawowych sanitariatów. Tereny te uznawane są przez władze jako nieleganie zasiedlone, zatem do slumsów nie docierają żadne służby sprzątające. Mieszkańcy żyją w prowizorycznych domach zbudowanych z drewna lub blachy. Niektóre z nich znajdują się na wodzie (wsparte na palach), inne na łądzie, tuż nad brzegiem lub w głębi miasta. Większość mieszkańców slumsów zarabia na życie łowiąc ryby. Szukając gruntów pod nowe inwestycje, od pewnego czasu władze miasta przeprowadzają fale przymusowych eksmisji, które dokonywane są w bardzo drastyczny sposób. Policja wypędza mieszkańców ze slumsów, a buldożery rujną całą ich dobytek.